

Missionair werker Frans van Kranen leeft voor de rechten van kinderen

“Het is niet alleen mijn werk, maar het is ook mijn leven,” zegt Frans van Kranen. Met financiële ondersteuning van de Week Nederlandse Missionaris (WNM) is hij missionair werker in Natal in het noordoosten van Brazilië. Daar werkt hij voor de rechten van kinderen als coördinator van twee gezinsvervangende huizen.

In zijn jaarlijkse verslag voor de WNM, waarin hij reflecteert op zijn werk, staat regelmatig ‘het was een zwaar jaar’. Vaak blijkt het daaropvolgende jaar nog zwaarder. Frans (64) is naast coördinator voogd van twintig kinderen en hij voelt zich een moderne missionaris. Zijn missie is het om de rechten van de kinderen in praktijk te brengen en de kinderen tussen 0 en 18 jaar een nieuw thuis te geven in twee opvanghuizen. Daar worden zij opgevangen en verzorgd door de zogeheten sociale moeders van de organisatie. Deze sociale moeders wonen samen met de kinderen, dag en nacht, de hele week, en proberen op die manier een grote familie te zijn. Verder is er een klein team van een psychologe, een maatschappelijk werker en een educatief werker. De kinderen zijn allen door de kinderrechtster uit huis geplaatst. De kinderen werden ernstig verwaarloosd, mishandeld of seksueel misbruikt en uitgebuit, of er was sprake van zwaar drugsgebruik door de ouders.

“Bijna alle kinderen die wij opvangen hebben ernstige trauma’s doorleefd,” vertelt Frans. En dat uit zich in hun gedrag tijdens de plaatsing. Sommigen slaan af en toe de boel kort en klein en dan moet Frans proberen het evenwicht te herstellen. Dat is sinds de uitbraak van de coronapandemie nog belangrijker geworden, aangezien de kinderen al vele maanden binnen zitten. “Dat zorgt soms voor spanningen, maar het blijkt voor de kinderen ook een zegening,” vertelt hij. De scholen zijn al maanden dicht en de kinderen krijgen nu les binnen de opvanghuizen. Door de vaste structuur en individuele aandacht die ze krijgen groeien zij enorm met lezen en schrijven.

Adoptie

“Het idee is dat de kinderen zo kort mogelijk bij ons blijven,” vertelt hij. Frans kijkt met zijn team of thuisplaatsing in de toekomst weer mogelijk is. Als dat niet kan, dan komen de kinderen op een adoptielijst terecht. De kleinere kinderen maken een goede kans op adoptie, maar voor de oudere kinderen is dat niet het geval. “Wij proberen ze zo goed mogelijk voor te bereiden op hun volwassen leven vanaf hun 18^e.” En dat is nu het geval met vier van de ‘oudere’ kinderen. Zij zijn net of worden 18 jaar. Zoals Adilson*, die sinds 2010 in het opvanghuis woont. “Een jongen met een hart van goud,” omschrijft Frans hem. Adilson is zwakbegaafd, kan ondanks alle inspanningen niet lezen of schrijven, maar is wel erg *streetwise*. “Hij wil altijd iedereen helpen en dat is ook gelijk een groot probleem. Hij helpt de sociale moeder net zo makkelijk als de drugsbaas uit de wijk.” Sinds twee jaar is er een project waarbij oudere kinderen worden gekoppeld aan een ‘peetoom of -tante’, die hen af en toe mee uit neemt. De peettante van Adilson heeft inmiddels besloten, dat hij bij haar kan komen wonen.

Schoonheid

Dan is er de 17-jarige Carmila*, moeder van een driejarig zoontje dat ook in het opvanghuis woont. Zij heeft een erg zwaar verleden. Haar familie zit in de drugs wereld en haar moeder had ervoor gezorgd dat het meisje op erg jonge leeftijd seksueel werd uitgebuit. Carmila heeft een leerachterstand. Frans maakt zich zorgen over haar. Hoe moet het verder met haar nu ze bijna 18 jaar is? Redt zij het met haar zoontje of valt ze terug op haar criminele familie? “Carmila houdt erg van schoonheid en alles wat ermee te maken heeft. We hebben haar kunnen inschrijven voor een

cursus manicure. Met deze cursus kan ze straks makkelijk een baan vinden of vanuit huis werken,” vertelt hij. Met hulp van een bevriende organisatie heeft hij contact gelegd met een schoonheidssalon waarvan de eigenaresse vastbesloten is Carmila straks een kans te geven.

Dankzij de coronanoodhulp van de WNM kon Frans voedselbonnen verdelen aan de jongvolwassenen die eerder in de opvanghuizen woonden. Deze oud-bewoners hadden toen zij 18 jaar werden nog geen kans een cursus te volgen. Voor hen heeft Frans gezorgd dat er 20 opleidingsplekken komen, zodat ook zij aan hun toekomst kunnen werken. “Het was weer een intensief jaar. Ik vraag me toch vaak af of ik niet getrouwd ben met mijn werk. Het is een zware baan, maar ook een heel erg mooie.”

*namen van de kinderen zijn voor hun privacy gefingeerd